

Sygn. akt II Ca 656/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Janusz Roszewski SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa R. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w P.

przeciwko Miastu i Gminie P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jarocinie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w P.

z dnia 2 października 2013r. sygn. akt VI C 896/13

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego Miasta i Gminy P. na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

II Ca 656/13

UZASADNIENIE

R. O. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) w P. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, iż pozwany Miasto i Gmina P. zobowiązany jest zapłacić na jego rzecz kwotę 10.200 zł wraz z należnymi odsetkami od zaległości podatkowych obliczonymi od dnia 13 marca 2009 r. oraz kosztami postępowania sądowego.

Nakazem zapłaty z dnia 31 lipca 2013 r. Sąd uwzględnił żądanie powoda. W dniu 2 września 2013 r. pozwany wniósł zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, domagając się uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy w Jarocinie VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P. wyrokiem z dnia 2 października 2013 r. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty z dnia 31 lipca 2013 r. wydany w postępowaniu nakazowym w sprawie VI Nc 357/13. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2009 r. nr SKO-(...)S. K. O.w K.po rozpoznaniu odwołania R. O.prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...)w P., od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy P.z dnia 22 czerwca 2009 r. znak (...) w sprawie odmowy stwierdzenia nadpłaty z tytułu opłaty skarbowej w wysokości 10.200 zł uchylił w całości zaskarżoną decyzję i stwierdził nadpłatę z tytułu opłaty skarbowej w wysokości 10.200 zł wraz z oprocentowaniem od dnia 13 marca 2009 r. do dnia zapłaty. Decyzja powyższa była decyzja ostateczną.

Pozwany dobrowolnie nie wykonał powyższej decyzji, w związku z czym powód w piśmie z dnia 15 września 2009 r. wezwał Burmistrza Miasta i Gminy P. do wykonania decyzji jako ostatecznej, gdyż zgodnie z przepisami ordynacji podatkowej nadpłaty wraz z oprocentowaniem podlegają zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji stwierdzającej nadpłatę.

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w P.oddalił skargę Prokuratora Rejonowego w Pleszewie w przedmiocie odmowy stwierdzenia przez S. K. O. w K.nieważności decyzji ostatecznej dotyczącej stwierdzenia nadpłaty z tytułu opłaty skarbowej. Powyższy wyrok uprawomocnił się z upływem 3 lipca 2013 r.

Sąd I instancji wskazał, iż powód nie ma możliwości przymusowego wyegzekwowania należnego świadczenia. Powodowi przysługuje jednak droga sądowa

w sprawach dotyczących zobowiązań pieniężnych, których źródłem jest decyzja administracyjna. Wykazał, że pozwany nie wykonał dobrowolnie ostatecznej decyzji administracyjnej określającej wysokość należności podlegających zwrotowi z odsetkami, tym samym swym bezprawnym postępowaniem wyrządził mu szkodę majątkową w rozumieniu art. 415 k.c.

Za całkowicie bezzasadny uznał zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, bowiem roszczenie stwierdzone jest prawomocnym orzeczeniem organu powołanego do rozpoznania spraw danego rodzaju, które zgodnie z art. 125 §1 k.c, przedawnia się z upływem lat dziesięciu. Ponadto skoro pozwany nie wykonał prawomocnej decyzji to jego postępowanie jest bezprawne przez cały okres od dnia wezwania go do wykonania decyzji, aż do dnia wydania wyroku przez sąd cywilny.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł pozwany zarzucając naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 415 k.c. poprzez przyjęcie, że pozwany wyrządził powodowi szkodę oraz art. 90 TWE poprzez przyjęcie, że opłata skarbową stanowi dyskryminujący podatek wewnętrzny zakazany przez ten przepis i w związku z tym pozwany pobrał ją niesłusznie, art. 125 § 1 K.c. poprzez przyjęcie, że decyzja administracyjna jest orzeczeniem powodującym wydłużenie okresu przedawnienia do lat 10; naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik postępowania, poprzez nie rozpoznanie sprawy co do istoty, w tym art. 379 pkt 4. K.p.c. poprzez prowadzenie postępowania

i wydanie orzeczenia przez sąd nieuprawniony. W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i przyznania mu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed wszystkim bezpodstawnym jest zarzut naruszenia przepisów postępowania, poprzez prowadzenie postępowania i wydanie orzeczenia przez sąd nieuprawniony. Odwoływanie się do podstawy nieważności postępowania sądowego z powodu sprzeczności składu sądu z przepisami ustawy art. 379 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania tego z przypadków, którego dotyczy przytoczony w uzasadnieniu zarzutu przepis prawa. Tymczasem sprawa została rozpoznana przez Sąd Rejonowy w składzie zgodnym z art. 47 k.p.c. Sędzia orzekający nie podlegał również ograniczeniom wynikającym z art. 45 i art. 46 p.u.s.p., ani też wyłączeniu na podstawie art. 48 k.p.c. Zarzutu strony sprzeczności składu z przepisami ustawy, jeżeli nie wskazuje na żaden z powyższych ustawowych przypadków, nie może polegać wyłącznie na podważaniu kompetencji konstytucyjnego organu władzy państwowej do wydania aktu o przeniesieniu sędziego. Zmiana organizacyjna wymiaru sprawiedliwości, która powoduje zniesienie sądu oraz przeniesienie sędziego na inne stanowisko, nie może uzasadniać sądowej kontroli legalności wydanych w związku z tymi zmianami aktów Ministra Sprawiedliwości.

Wskazać również należy, iż w obliczu ostateczności decyzji stanowiących podstawę powstania roszczenia powoda nie mogą mieć żadnego znaczenia odmienne od wskazanej w ostatecznych decyzjach S. K. O. interpretacje charakteru opłaty skarbowej za wydanie zaświadczenia VAT-25, skoro kwestie te były przedmiotem i podstawą rozpoznania w postępowaniu administracyjnym, zakończonym wydaniem przedmiotowych decyzji administracyjnych. W konsekwencji zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i judykatury co do zasady sąd cywilny związany jest decyzją administracyjną. W tym miejscu należy dodać, że podjęte środki przewidziane w postępowaniu administracyjnym w celu wzruszenia przedmiotowych decyzji (w tym środki nadzwyczajne zmierzające do wzruszenia ostatecznych decyzji administracyjnych) także nie przyniosły oczekiwanego przez pozwanego rezultatu.

Ustalenia Sądu Rejonowego w pełni podziela sąd drugiej instancji. W obliczu tych okoliczności wskazać należy, iż uzasadniony jest zarzut apelującego naruszenia prawa materialnego art. 415 k.c., bowiem wydanie przedmiotowej decyzji, która bezsprzecznie znajduje się w obrocie prawnym, stanowi źródło cywilnoprawnego zobowiązania pozwanego wobec powoda a w konsekwencji powód posiada roszczenie o zapłatę kwot wynikających z tej decyzji. Skoro żądania pozwu dotyczy świadczenia objętego prawomocną decyzją administracyjną, zatem podstawą jego dochodzenia jest roszczenie o wykonanie zobowiązania przez zapłatę kwoty wynikającej z wymagalnego długu pieniężnego. Bezpodstawnie zatem Sąd I instancji uznał, że jest dochodzone roszczenie do tyczący naprawienia szkody wyrządzonej powodowi czynem niedozwolonym.

W ocenie Sądu Okręgowego mimo naruszenia prawa materialnego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odpowiada ostatecznie prawu, bowiem roszczenie powoda uzasadnione jest zobowiązaniem pozwanego do zapłaty kwoty orzeczonej decyzją administracyjną (art. 353 §1 k.c.).

Nie jest również uzasadniony zarzut naruszenia art. 125 §1 k.c. Roszczenie pieniężne dochodzone w tej sprawie jest roszczeniem cywilnym (nie podlega wykonaniu w drodze przymusu administracyjnego), bowiem stwierdzone zostało decyzją administracyjną przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w ramach kompetencji tego organu; podlega zatem regułom prawa cywilnego. Takie roszczenie, jak wyraźnie stanowi z art. 125 k.c., podlega przedawnieniu 10-letniemu, liczonemu od dnia jego wymagalności wynikającej z daty, gdy decyzja ustalająca obowiązek zapłaty stała się prawomocna. Skoro decyzja SKO z dnia 6 sierpnia 2009 r. . nie została zaskarżona, stała się ostateczną z upływem 30 dni od daty jej doręczenia. Mimo nie wskazania tej daty przez powoda, należy uznać, że do dnia orzekania nie upłynął termin przedawnienia ustalonego nią roszczenia.

W związku z powyższym apelacja jako niezasadna winna zostać oddalona i dlatego na zasadzie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania znajduje uzasadnienie w art. 98 i art. 108 §1 k.p.c.